

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 1.129 din 30 noiembrie 2004

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA **în cauza Popescu împotriva României *)**

(Cererea nr. 38360/97)
Strasbourg, 25 noiembrie 2003
Definitivă la
25 februarie 2004

Notă:

*) Hotărârea este reprodusă în facsimil.

În cauza Popescu împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), statuând în cadrul unei camere formată din:

domnii J.-P. Costa, președinte;
A.B. Baka,
Gaukur Jorundsson,
L. Loucaides,
C. Bârsan,
M. Ugrekhelidze,
doamna A. Mularoni, judecători;
și doamna S. Dolle, grefier de secție;
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 4 noiembrie 2003,

pronunță hotărârea următoare:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 38360/97, introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Domnica Popescu (reclamanta), a sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului (Comisia) la data de 26 iunie 1997, în temeiul fostului articol

25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Guvernul român (Guvernul) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Bogdan Aurescu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta susține, în special, că refuzul Curții Supreme de Justiție de a recunoaște instanțelor judecătorești competența de a se pronunța asupra unei acțiuni în revendicare, este contrar articolului 6 din Convenție. Reclamanta susține, de asemenea, că decizia Curții Supreme de Justiție din 10 ianuarie 1997 a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale, astfel cum este garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

4. Cererea a fost transmisă Curții la 1 noiembrie 1998, data intrării în vigoare a Protocolului nr. 11 la Convenție (conform art. 5 alin. 2 din Protocolul nr. 11 la Convenție).

5. Cererea a fost repartizată primei secții a Curții (conform art. 52 din Regulament). În cadrul acestei secții, camera desemnată să examineze cererea (conform art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost constituită potrivit art. 26 alin. 1 din Regulament.

6. Prin decizia din 2 octombrie 2000, pe baza articolului 29 alin. 3 al Convenției, Curtea a decis că admisibilitatea și fondul acestei cauze vor fi examinate împreună.

7. La data de 1 noiembrie 2001, Curtea a modificat structura secțiilor sale (articolul 25 alineatul 1 din Regulament). Cererea a fost repartizată celei de-a doua secții a Curții, reorganizată astfel (articolul 52 alineatul 1).

8. Atât reclamanta, cât și Guvernul au depus observații scrise cu privire la fondul cauzei (conform articolului 59 alineatul 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

9. Reclamanta s-a născut în 1941 și are domiciliul în Arad.

10. La o dată neprecizată, bunicii reclamantei au cumpărat un imobil situat în Arad.

11. În 1952, statul a preluat acest imobil, prevalându-se de prevederile decretului nr. 92/1950 de naționalizare a anumitor bunuri imobile (denumitul în continuare Decretul nr. 92/1950) și a împărțit imobilul în 3 apartamente, în 1964, statul a restituit proprietarilor apartamentul nr. 1.

A. Acțiunea de revendicare a proprietății

12. În 1993, în calitate de moștenitoare a bunicilor săi, reclamanta a revendicat bunul mai sus-menționat, printr-o acțiune civilă formulată în fața Judecătoriei Arad. Aceasta a arătat

că în virtutea decretului nr. 92/1950, bunurile pensionarilor nu puteau fi naționalizate și ca bunicii săi deja erau pensionari la data naționalizării.

13. Prin sentința din 21 martie 1994, instanța a decis că în mod eronat imobilul bunicilor săi a fost naționalizat prin aplicarea decretului 92/1950, în condițiile în care aceștia făceau parte dintr-o categorie de persoane, exclusă de la naționalizare. Instanța a hotărât că reclamanta era proprietară legitimă a apartamentelor nr. 2 și 3, dispunând în același timp înscrierea dreptului său de proprietate în cartea funciară.

14. Având în vedere că în cauză nu s-a exercitat recurs, sentința a devenit definitivă și irevocabilă, nemaiputând fi atacată printr-o cale ordinară de atac.

15. La 13 iunie 1994, dreptul de proprietate al reclamantei asupra apartamentelor nr. 2 și 3 a fost înscris în cartea funciară. La 16 august 1994, societatea R., administrator al imobilelor statului, a restituit reclamantei cele două apartamente.

16. La 12 aprilie 1995, reclamanta a vândut fiului și soției acestuia apartamentul nr. 3. În aceeași zi, aceștia au înscris dreptul lor de proprietate în cartea funciară.

17. La o dată neprecizată, Procurorul General al României a promovat la Curtea Supremă de Justiție un recurs în anulare, motivând că instanța și-a depășit competențele, examinând legalitatea aplicării Decretului nr. 92/1950.

18. Printr-o decizie din 10 ianuarie 1997, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare, a casat hotărârea definitivă din 21 martie 1994 și, pe fond, a respins acțiunea în revendicare a reclamantei. Instanța a constatat că statul a preluat bunul în cauză în baza decretului de naționalizare nr. 92/1950 și a decis că aplicarea acestui decret nu putea fi cenzurată de către instanțele judecătorești. Prin urmare, C.S.J. a apreciat că judecătoria Arad n-ar fi putut să dea o hotărâre prin care să constate că reclamanta era proprietara imobilului decât intervenind în exercițiul atribuțiilor puterii legislative.

19. În urma deciziei Curții Supreme de Justiție, statul nu a solicitat înscrierea dreptului său de proprietate în cartea funciară. Conform informațiilor de care dispune Curtea, statul nu a preluat posesia apartamentelor nr. 2 și 3, care au rămas în posesia reclamantei, respectiv fiului și nurorii sale.

II. DREPTUL INTERN APLICABIL

20. Decretul-lege nr. 115 din 27 aprilie 1938, ale cărui dispoziții pertinente erau astfel redactate la data la care s-au petrecut faptele:

Articolul 17

Drepturile reale asupra imobilelor se vor dobândi dacă între cel care dă și cel care primește dreptul este acord de voință asupra constituirii sau strămutării în temeiul unei cauze arătate, iar constituirea sau strămutarea a fost înscrisă în cartea funciară.

Articolul 34

Rectificarea unei intabulări sau înscrieri provizorii poate fi cerută de orice persoană interesată: 1. dacă înscrierea sau titlul în temeiul căruia s-a săvârșit nu au fost valabile (...) 3. (...) Sau dacă nu mai sunt întrunite condițiunile de existență a dreptului înscris sau au încetat efectele actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea.

Articolul 36

Acțiunea în rectificare, sub rezerva prescripției acțiunii de fond, va fi imprescriptibilă față de dobânditorul nemijlocit (...)

Articolul 37

Acțiunea în rectificare întemeiată pe articolul 34 alineatul 1 (...) își va produce efectele și față de terțele persoane, care au dobândit de bună-credință (...)

Termenul va fi de trei ani, socotiți de la înregistrarea cererii pentru înscrierea dreptului a cărui rectificare se cere".

21. Celelalte dispoziții legale și jurisprudența internă pertinente sunt descrise în hotărârea *Brumărescu împotriva României* (Cererea nr. 28342/95, C.E.D.O. 1999-VII, p. 250-256, alineatele 31-44)*1

Notă

*1) Hotărârea *Brumărescu împotriva României* a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 414 din 31 august 2000

ÎN DREPT

I. Cu privire la admisibilitatea cererii

A. Cu privire la excepția Guvernului referitoare la pierderea calității de victimă a reclamantei

22. În opinia Guvernului, faptele noi survenite după 10 ianuarie 1997, data deciziei Curții Supreme de Justiție, determină pierderea calității de victimă a reclamantei, în sensul articolului 34 din Convenție.

23. Referitor la apartamentul nr. 3, Guvernul consideră că reclamanta a pierdut această calitate de vreme ce a vândut acest apartament înaintea deciziei Curții Supreme de Justiție și că din 1997 statul a decăzut din dreptul său de a înscrie dreptul de proprietate în Cartea funciară.

24. Referitor la apartamentul nr. 2, Guvernul consideră că reclamanta nu poate fi considerată victimă, în sensul articolului 34 din Convenție, înainte ca statul să ceară înscrierea dreptului său de proprietate în Cartea funciară, în baza deciziei Curții Supreme de Justiție.

25. Reclamanta invită Curtea să continue examinarea cauzei. Ea argumentează că, din moment ce decizia susmenționată nu a fost anulată, statul poate solicita în orice moment radierea din Cartea funciară a dreptului ei de proprietate. Faptul că autoritățile au întârziat

înscrierea dreptului de proprietate al statului în Cartea funciară nu ar determina o pierdere a calității de victimă a reclamantei, în sensul articolului 34 din Convenție.

26. Curtea observă că reclamanta a vândut apartamentul nr. 3 înainte de decizia Curții Supreme de Justiție din 10 ianuarie 1997. Curtea mai subliniază faptul că statul nu poate să mai ceară înscrierea în Cartea funciară a dreptului de proprietate asupra apartamentului în cauza, termenul de 3 ani prevăzut în acest scop de articolul 37 din Decretul-lege nr. 115 din 27 aprilie 1938 împlinindu-se în 1998.

27. În consecință, excepția Guvernului cu privire la apartamentul nr. 3 va fi admisă, respingându-se astfel capătul de cerere ca neîntemeiat, în sensul articolului 35 alineatele 3 și 4 din Convenție.

28. Referitor la apartamentul nr. 2, Curtea observă că decizia Curții Supreme de Justiție din 10 ianuarie 1997 este în continuare opozabilă reclamantei, în condițiile în care, chiar dacă statul nu a cerut încă înscrierea dreptului sau de proprietate în cartea funciară, poate să facă acest lucru în baza articolului 36 din Decretul-lege nr. 115 din 27 aprilie 1938 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Golea c. României*, nr. 29973/96, 17 decembrie 2002).

În orice caz, Curtea observă că cererile reclamantei nu se limitează la ingerința în dreptul ei de proprietate, prin decizia Curții supreme, ci au în vedere și încălcarea articolului 6 alineatul 1 din Convenție, prin aceeași decizie. Or, reclamanta poate în mod incontestabil să se pretindă victimă datorită anulării unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa și a constatării că instanțele judecătorești nu sunt competente să examineze acțiuni în revendicare, precum cea introdusă de către reclamantă (cf. hotărârile *Brumărescu*, citată anterior, paragraful 50).

29. În consecință, excepția Guvernului referitoare la apartamentul nr. 2, va fi respinsă.

B. Cu privire la excepția de incompatibilitate *ratione materiae* a capetelor de cerere întemeiate pe articolul 6 alineatul 1 din Convenție.

30. Guvernul consideră că cererea privind echitatea procedurii în fața Curții Supreme de Justiție este incompatibilă cu dispozițiile Convenției, în sensul articolului 35 alin. 3 din Convenție. Mai precis, Guvernul susține că obiectul acțiunii formulate în fața Curții Supreme de Justiție este o procedură extraordinară și că, în consecință, articolul 6 al Convenției (citată la paragraful nr. 35) nu se aplică la cazul de față.

31. Reclamanta contestă aceasta susținere, considerând că în urma recursului în anulare, Curtea supremă a anulat o hotărâre definitivă și irevocabilă prin care se recunoștea dreptul său de proprietate asupra bunului în litigiu.

32. Curtea reamintește că, pentru ca articolul 6 alineatul 1, sub aspectul său "civil" să fie aplicabil, este necesar să existe o "contestație" asupra unui "drept", cu privire la care se poate pretinde, în mod rezonabil, că este recunoscut în dreptul intern. Trebuie să existe o contestație reală și serioasă; aceasta poate avea în vedere existența însăși a dreptului precum și întinderea sa ori modalitățile de exercitare a acestuia. De altfel, soluționarea procedurii trebuie

să fie în mod direct determinantă pentru dreptul în cauză. (cf. hotărârilor *Masson și Van Zon c. Olandei* din 28 septembrie 1995, seria A, nr. 321-A, p. 17, paragraf 44, și *Acquaviva c. Franței* din 21 noiembrie 1995, seria A, nr. 333-A, p. 14, paragraful 46).

În speță, Curtea observă, pe de o parte, că acțiunea reclamantei avea un obiect patrimonial și invocă o pretinsă încălcare a drepturilor sale, de asemenea patrimoniale, și, pe de altă parte, că Curtea Supremă de Justiție s-a pronunțat pe fondul litigiului, (cf. hotărârii *Fălcoianu c. României*, nr. 32943/96, paragraful nr. 23, 9 iulie 2002).

33. În consecință, excepția Guvernului va fi respinsă.

C. Cu privire la fondul cauzei

34. Cu excepția apartamentului nr. 3 din imobilul în cauză, Curtea constată că cererea, în ceea ce privește apartamentul nr.2 nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că această parte din cerere nu este afectată de un alt motiv de inadmisibilitate. În aceste condiții, Curtea va declara cererea parțial admisibilă.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a articolului 6 alineatul 1 din Convenție

35. În opinia reclamantei, decizia din 10 ianuarie 1997 a Curții Supreme de Justiție a încălcat prevederile art. 6 alin. 1 din Convenție, care dispun:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) de către o instanță (...), care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

36. Reclamanta învederează că refuzul Curții Supreme de Justiție de a recunoaște instanțelor naționale competența de a soluționa acțiuni în revendicare a privat-o de dreptul său de acces la justiție.

37. Guvernul admite că reclamantei i s-a refuzat dreptul de acces la justiție, dar consideră că acest refuz a avut un caracter temporar și că, în orice caz, el era justificat de necesitatea asigurării respectării normelor de procedură și a principiului separației puterilor în stat.

38. Sarcina Curții constă, deci, în a examina dacă decizia Curții Supreme de Justiție din 10 ianuarie 1997 a încălcat dispozițiile articolul 6 alineatul 1 din Convenție.

39. Curtea reamintește că, în cauza *Brumărescu împotriva României*, citată anterior (alineatele 61- 62), a decis că a existat o încălcare a articolul 6 alineatul 1 din Convenție, motivând că anularea unei hotărâri judecătorești definitive este contrară principiului securității raporturilor juridice. Curtea a decis, de asemenea, că refuzul Curții Supreme de Justiție de a recunoaște competența instanțelor de a examina litigii de natură celui în cauză, privitoare la revendicarea unor bunuri imobile, încalcă prevederile art. 6 alin. 1 din Convenție.

40. Curtea consideră că nu există elemente în speță care să distingă prezenta cauză de cauza *Brumărescu împotriva României*.

Prin urmare, Curtea apreciază că, aplicând astfel prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă privind recursul în anulare, în redactarea existentă la momentul faptelor, Curtea Supremă de Justiție a încălcat, prin decizia sa din 28 noiembrie 1996, principiul securității raporturilor juridice și, prin aceasta, dreptul reclamantei la un proces echitabil în sensul articolul 6 alineatul 1 din Convenție.

41. În plus, excluderea de către Curtea Supremă de Justiție a acțiunii în revendicare din sfera de competență a instanțelor judecătorești este, în sine, contrară dreptului de acces la justiție, garantat de articolul 6 alineatul 1 din Convenție.

42. În consecință, a existat o încălcare a articolului 6 alineatul 1, și sub acest aspect.

IV. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție

43. Reclamanta susține că decizia din 10 ianuarie 1997 a Curții Supreme de Justiție a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale, garantat de articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, potrivit căruia:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

44. Guvernul consideră că în prezenta cauză decizia Curții Supreme de Justiție nu a produs nici un efect asupra calității de proprietar a reclamantei. Guvernul învederează că aceasta s-a comportat întotdeauna în calitate de proprietar al apartamentului nr. 2 începând cu luna martie a anului 1994, nepierzând nici un moment posesia asupra imobilului, în ciuda deciziei Curții Supreme de Justiție. Guvernul apreciază că, din moment ce statul nu a solicitat încă înscrierea dreptului său de proprietate în cartea funciară, nu a fost în speță o încălcare a Convenției.

45. Reclamanta subliniază în primul rând situația neclară care persistă, până în acest moment, după decizia Curții Supreme de Justiție. În aceasta privință, ea arată că statul nu și-a înscris dreptul de proprietate în cartea funciară, dar nici nu a luat vreo măsură de revizuire sau anulare a deciziei Curții Supreme de Justiție. Or, în aceste condiții, statul poate în orice moment să solicite radierea din cartea funciară a dreptului de proprietate al reclamantei, din moment ce decizia Curții Supreme nu a fost anulată.

46. Curtea reamintește că dreptul de proprietate al doamnei Domnica Popescu asupra apartamentului nr. 2 a fost recunoscut prin hotărârea definitivă din 21 martie 1994, iar dreptul astfel recunoscut nu are un caracter revocabil. Reclamanta avea, deci, un bun, în sensul articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea hotărârea *Brumărescu împotriva României*, citată anterior, alineatul 70).

47. Curtea arată apoi că decizia din 10 ianuarie 1997 a Curții Supreme de Justiție a anulat această hotărâre judecătorească, statuând că statul este proprietarul legitim al bunului în litigiu. Curtea consideră că această situație este, dacă nu identică, cel puțin similară celei a reclamantului din cauza *Brumărescu*, citată anterior. Curtea apreciază că decizia Curții Supreme de Justiție a avut ca efect privarea reclamantei de bunul sau, în sensul articolului 1 alineatul 1, teza a doua, din Primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea hotărârea C.E.D.O. în cauza *Brumărescu împotriva României*, citată anterior, alineatele 73-74). Or, Guvernul nu a furnizat nici o justificare pentru situația astfel creată.

Curtea constată că, într-adevăr, dreptul de proprietate al reclamantei nu a fost încă radiat din cartea funciară. Totuși, Curtea apreciază că omisiunea statului, după data de 10 ianuarie 1997, de a înscrie dreptul său de proprietate în cartea funciară nu poate fi considerată decisivă din moment ce decizia Curții Supreme de Justiție nu a fost înfirmată și continuă să-și producă efectele. În aceasta privință, Curtea nu ar putea ignora situația de incertitudine în care se găsește reclamanta din momentul pronunțării deciziei Curții Supreme de Justiție, în așteptarea ca statul să solicite radierea dreptului de proprietate al reclamantei din cartea funciară pentru a-și înscrie dreptul sau (a se vedea, *mutatis mutandis*, hotărârea *Golea împotriva României*, citată anterior, alineatul 38, din 17 decembrie 2002).

În aceste condiții, și mai ales luând în considerare starea de incertitudine în care se găsește, și la acest moment, reclamanta, chiar dacă s-ar putea dovedi că privarea de proprietate a fost făcută pentru o cauză de interes public, Curtea apreciază că reclamanta a suportat și suportă în continuare o sarcină specială și exorbitantă care a încălcat justul echilibru între, pe de o parte, exigențele interesului general al comunității și, pe de altă parte, apărarea drepturilor fundamentale ale individului.

48. În consecință, a existat și continuă să existe în cauză o încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție în ceea ce privește apartamentul nr. 2.

V. Cu privire la aplicarea articolului 41 din Convenție

49. Conform articolului 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul material

50. Reclamanta solicită Curții restabilirea dreptului său de proprietate asupra bunului său, și obligarea statului la adoptarea măsurilor necesare pentru a pune capăt stării de incertitudine care afectează dreptul sau de proprietate.

În plus, reclamanta pretinde acordarea unei despăgubiri în sumă de 24 400 USD, respectiv 22 956 EUR pentru lipsa de folosință a bunului și pentru chiriile pe care le-ar fi

putut percepe timp de 44 de ani, începând cu data naționalizării. Reclamanta mai solicită suma de 4000 USD, respectiv 3478 EUR reprezentând contravaloarea degradării imobilului.

De asemenea, reclamanta pretinde, fără însă a preciza cuantumul, acordarea unei despăgubiri pentru prejudiciul moral datorat gravelor suferințe la care ar fi fost supusă ca urmare a încălcării dreptului său de proprietate de către autoritățile comuniste.

Reclamanta nu solicită restituirea cheltuielilor ocazionate de procedura în fața Curții.

51. Guvernul susține, în primul rând, că nu poate fi acordată nici o despăgubire, având în vedere faptul că după pronunțarea deciziei Curții Supreme de Justiție, reclamanta a păstrat posesia apartamentului nr. 2 și că apartamentul nr. 3 a fost vândut de reclamantă în anul 1995.

În privința chiriilor neîncasate și a degradărilor care au afectat imobilul, Guvernul arată că faptele invocate au avut loc înaintea datei ratificării Convenției de către România.

Referitor la prejudiciul moral, Guvernul se opune acestei pretenții, apreciind că nu poate fi reținută în cauză existența unei legături de cauzalitate între despăgubirile solicitate și încălcarea drepturilor convenționale susținută de către reclamantă în fața Curții.

52. Curtea consideră că nici o sumă nu poate fi acordată reclamantei în legătură directă cu încălcarea constatată a articolului 1 din Primul Protocol Adicional la Convenție, întrucât reclamanta nu a demonstrat existența unui prejudiciu material care să decurgă din încălcarea constatată. Curtea arată în această privință că reclamanta a păstrat posesia apartamentului nr. 2 din imobil și că nu a suferit o eventuală lipsă de folosință. În ceea ce privește măsurile solicitate pentru a determina încetarea stării de incertitudine care afectează dreptul său de proprietate, Curtea, reamintind că articolul 41 nu îi acordă competența de a impune o asemenea măsură statului parte (*Selmouni împotriva Franței* [MC], nr. 25803/94, § 126, CEDH 1999-V), va ține cont de aceste aspecte la evaluarea prejudiciului moral.

În privința sumelor solicitate pentru degradarea imobilului și chiriile neîncasate în perioada regimului comunist, Curtea nu ar putea acorda vreo sumă cu titlu de despăgubiri, luând în considerare faptul că sumele pretinse nu sunt în legătură directă cu încălcarea constatată a articolului 1 din Primul Protocol Adicional la Convenție.

53. În privința prejudiciului moral, Curtea consideră că evenimentele în cauză și în special starea de incertitudine care o afectează și la acest moment pe reclamantă au determinat încălcări grave ale dreptului doamnei Popescu la respectarea bunurilor sale, ale dreptului de acces la justiție și ale dreptului la un proces echitabil, suma de 5.000 euro reprezentând o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

B. Majorări de întârziere

54. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca centrală europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

1. Admite excepția preliminară invocată de Guvern referitor la capetele de cerere invocate de reclamantă în ceea ce privește apartamentul nr. 3 și declară aceasta parte a cererii inadmisibilă;

2. Declară restul cererii admisibil;

3. hotărăște că a fost încălcat articolul 6 alineatul 1 din Convenție, sub aspectul absenței unui proces echitabil;

4. hotărăște că a fost încălcat articolul 6 alineatul 1 din Convenție, sub aspectul negării dreptului de acces la justiție;

5. hotărăște că a existat o încălcare a articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenție;

6. hotărăște că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu articolul 44 alineatul 2 din Convenție, suma de 5.000 euro (cinci mii euro) pentru prejudiciul moral, sumă ce urmează a fi plătită în moneda națională a statului pârât la nivelul ratei de schimb aplicabile la momentul plății;

7. hotărăște că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma menționată la punctul 6 va fi majorată cu o dobândă simplă a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca centrală europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

8. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru surplus.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 25 noiembrie 2003, în aplicarea articolului 77 alineatele 2 și 3 din Regulamentul Curții.

S. DOLLE

J.-P. COSTA

Grefier

Președinte